INDIVISIBILITER AC INSEPARABILITER

DZIENNIK URZĘDOWY

C. i k. Komendy powiatowej w Opatowie.

Prnumerata kwartalnie 3 korony, Numer pojedyńczy 10 halrazy. | Nr. 8. | Opatów, dnia 24. sierpnia 1917.

1.

Ogłoszenie amnestyi.

Z okazyi przypadającej w dniu 17/VIII. 1917 rocznicy urodzin Jego Ces. i Król mości KAROLA Cesarza Austryi i Apostolskiego Króla Węgier etc. darowuje się całkowicie kary, względnie resztę nieodcierpianych kar, osobom, prawomocnie zasądzonym przez Sądy pokoju lub w drodze administracyjnej, z wyjątkiem zasądzonych za podbijanie cen i za przemytnictwo, o ile orzeczona w każdym poszczególnym wypadku kara nie przekracza:

a) Kwoty 300 koron,

b) trzech tygodni aresztu,

c) $1^1/_2$ roku aresztu, o ile $^3/_4$ część została już odcierpianą i w czasie jej odbywania zasądzony wzorowo się zachowywał.

2.

Zarządzenia wykonawcze dotyczące obrotu zbożem i przetworami młynarskiemi.

§ 1. Normy żywnościowe.

Jako najwyższą normę zużycia na żywność wyznacza się zarówno dla producentów (§ 3 rozp. z dnia 3./VII. 1917) jak i dla uprawnionych do zaopatrzenia (§ 7 tegoż rozporządzenia) 250 gramów mąki, na głowę i dzień czyli $91^1/_4$ kg. mąki na głowę i rok, co odpowiada 114 kg. zboża na głowę i rok. Dla osób ciężko pracujących (górnicy, robotnicy fabryczni i rolni) wyznacza się podwójną normę zużycia t. zn. 500 gramów mąki na głowę i dzień wzgl. 228 kg. zboża na głowę i rok. Norma ta stosuje się jednak wyłącznie do samych robotników, nie zaś do ich rodzin. Przez ciężko pracujących robonitków, rolnych rozumie się mężczyzn w wieku

od lat 18, pracujących fizycznie w cudzem gospodarstwie.

Powyższe zapotrzebowanie winno być liczone na okres od 1. sierpnia 1917 do 31. lipca 1918.

§ 2. Normy paszy.

Jako najwyższą normę paszy ustanawia się:

a) 370 kg. owsa na konia i rok zarówno dla producentów jak i dla osób uprawnionych do zaopatrzenia (nieproducentów) 370 kg. otrąb rocznie na konia lub wołu, będących własnością osób uprawnionych do zaopatrzenia, nie będących producentami.

Nadto wolno zatrzymać producentowi na zużycie we własnem gospodarstwie na paszę dla inwentarza żywego:

a) pośIad; przy czyszczeniu zboża nie może jednak odchodzić na pośIad więcej niż 5% omłoconego zboża,

b) otręby pozostałe po zmieleniu zboża przeznaczonego na wyżywienie własne wzgl. domowników,

c) w końcu należą się producentowi od P. C. Z. otręby w stosunku 3 kg. za każdych 100 kg. dostarczonego żyta, pszenicy lub jęczmienia.

§ 3. Zboże do siewu.

Jako najwyższą normę wysiewu na mórg (§ 3. z rozp. z dnia 3. lipca 1917) wyznacza się 100 kg. bez względu na rodzaj zboża. Zboże pozostawione wzgl. nabyte do siewu, jednak nie użyte na ten cel podlega zajęciu i winno jako nadwyżka być sprzedane polskiej Centrali zbożowej.

Rolnicy, którzy nie posiadają potrzebnego zboża do siewu, winni postarać się u komisyi powiatowej wzgl. gminnej o odpowiednie poświadczenie, na podstawie którego mogą nabyć zboże siewne w polskiej Centrali zbożowej. Centrala może dostarczyć zboże wprost ze swoich magazynów lub też, pobrawszy zapłatę, zlecić odbiór bezpośrednio od wskazanego producenta.

Rolnikom wolno również zamienić pozostawione im zboże siewne na inne tegosamego lub innego gatunku bądź to w P. C. Z. bądź to za jej zezwoleniem wprost u innego producenta.

Rolnikowi, który dostarcza zboża siewnego, należy się prócz ceny obowiązującej dodatek, który wynosi:

a) dla zwykłego nasienia, uzyskanego przez staranne odczyszczenie normalnego towaru targowego — 2 K za 100 kg.

b) dla odsiewów oryginalnych odmian hodowlanych, oraz dla kwalifikowanego zboża siewnego, w obu wypadkach na podstawie atestu odnośnego Towarzystwa rolniczego 8 K za 100 kg.

W razie dostawy zboża dla P. C. Z. może producent wymagać zapłaty powyższego dodatku tylko w takim razie, jeśli P. C. Z. żąda dostawy zboża siewnego.

§ 4. Ceny. Wyznaczenie ilości zboża przeznaczonej do oddania oraz terminów odstawy. Komisye powiatowe i gminne.

Ceny zasadnicze unormowane w § 6. rozp. z dnia 3. lipca 1917 płacone będą:

Właścicielom większej własności t. zn. obszaru powyżej 100 morgów za pierwsze 150 kg. ziarna z każdego morga obsianego zbożem.

Właścicielom drobnej własności t. zn. obszaru od 4 do 100 morgów za pierwsze 100 kg. ziarna z każdego morga obsianego zbożem.

Właściciele gospodarstw karłowatych (poniżej 4 morgów) zwolnieni są od obowiązku dostawy zboża po cenach zasadniczych.

Za wszelkie ilości zboża, dostarczone po uskutecznieniu tych pierwszych dostaw, przy których obowiązuje cena zasadnicza otrzymywać będzie dostawca prócz ceny, unormowanej w § 6. wyżej wymienionego rozporządzenia dodatek w wysokości 10 K za 100 kg.

Dla odstaw zboża wyznacza się następujące terminy:

Z każdego morga obsianego zbożem winni dostarczyć:

	Właściciele posiadłości większej:	mniejszej:
do 15/X 1917	1/2 q	1/2 q
do 1/I 1918	1/2 q	1/2 q
do 1/III 1918	1/2 q	resztę nadwyżki pozostałej po pokryciu własnego zapotrzebowania.
do 1/V 1918	resztę nadwyżki pozostałej po pokryciu własnego zapotrzebowania.	

Wyznaczenie ilości zboża, którą producent może zatrzymać na własną potrzebę oraz ilości przeznaczonej do oddania jest zadaniem Komisyi powiatowej wzgl. gminnej. W szczególności przeprowadza to zadanie wobec właścicieli większej posiadłości komisya powiatowa, zaś wobec właścicieli mniejszej posiadłości, komisye gminne.

Komisya powiatowa wzgl. gminna ma prawo wyzwania na swe zebrania producentów i żądania od nich wszelkich wyjaśnien w myśl § 4 rozp. z dnia 3. lipca 1917.

Komisyi przysługuje również prawo zwiedzania in gremio lub przez delegowanych w tym celu członków gospodarstw poszczególnych producentów celem zebrania na miejscu potrzebnych dat.

Komisye mają w końcu prawo korzystania z wszelkich dat statystycznych zebranych przez komendę powiatową.

Członkom komisyi należy się za każdy pełny dzień urzędowania w okresie pracy nad sporządzeniem paszportów zbożowych (§ 5) dyeta dzienna w wysokości K 6. — członkom komisyi powiatowych ponad to zwrót kosztów podróży. Komisya ma nadto prawo przyjmowania w miarę potrzeby płatnych funkcyonaryuszy dla prowadzenia robót kancelaryjnych. Koszta połączone z działalnością Komisyi K. R. G. Sposób urzędowania komisyi określony będzie szczegółowo w instrukcyi wydanej przez Wydz. Wyk. K. R. G.

§ 5. Paszport zbożowy.

Na podstawie zebranych dat stwierdza komisya:

a) ogólny obszar obsiewu danego gospodarstwa, ogólną ilość ludzi oraz inwentarzy do danego gospodarstwa należących, oraz ogólną przypuszczalną ilość wyprodukowanego zboża;

b) ilość zboża, przeznaczonego na pokrycie własnej potrzeby gospodarstwa według norm podanych w § 1—3.

c) Tę część powyższej ilości którą może być zmieloną.

UWAGA: W paszporcie zbożowym wydanym producentowi wpisuje się jako ilość dozwoloną do zmielenia tyle tylko, ile wypada na producenta, jego rodzinę i domowników, ilości natomiast dozwolone do zmielenia służbie producenta pobierającej ordynaryę wpisywane będą do książek kontroli zużycia, wydawanych osobno każdemu ze służących.

d) Ilość zboża którą producent będzie miał do oddania dla P. C. Z.

e) Tę część powyższej ilości za którą należy się tylko cena zasadnicza, unormowana w § 6 rozp. z dnia 3/7 1917.

f) terminy w których odstawa zboża wymienionego w punkcie d) i e) winna być uskuteczniona, oraz magazyn odbiorczy wzgl. stacyę kolejową do której producent ma zboże odstawić. Wszystkie te daty zamieszcza komisya w paszporcie zbożowym.

Komisya wydaje również książki kontroli zużycia mieszkającej na wsi ludności bezrolnej oraz służbie, pobierającej ordynaryę, wymieniając w nich ilość zboża do jakiej właściciel tego paszportu ma prawo i podając źródło z którego ma je otrzymać (magazyn P. C. Z. lub spichrz chlebodawcy).

Paszport otrzymuje do ręki producent. Od orzeczenia zawartego w paszporcie może producent wnieść rekurs do komisyi, która zostanie utworzoną na podstawie osobnego zarządzenia.

Rekurs nie wstrzymuje wykonania odstaw, przepisanych paszportem zbożowym. Wszystkie dane zawarte w paszporcie, wciąga komisya do osobnego wykazu ogólnego, który niezwłocznie po zestawieniu go dla każdej miejscowości (folwarku, wsi lub osady) przesyła się w kopii do filii powiatowej P. C. Z Komisya sporządza również oddzielne wykazy mieszkającej na wsi ludności bezrolnej, która ma prawo, do nabycia zboża z magazynów P. C. Z.

Kierownik filii P. C. Z. rozdziela wyciągi z tych wykazów lub ich odpisy między poszczególnych zastępców P. C. Z. stosownie do okręgów w których mają uskutecznić odbiór zboża.

§ 6. Odbiór zboża. Zastępcy P. C. Z. Potwierdzenie odstaw.

Do odbioru zboża uprawnieni są wyłącznie zastępcy polskiej Centrali zbożowej. Zastępcami mogą być urzędnicy P. C. Z., spółki roln. firmy handlowe, młyny i t. d.

Zastępców mianuje dyrekcya P. C. Z. lub z jej upoważnienia Kierownik filii i zaopatruje ich odpowiedniemi legitymacyami. Legitymacye te muszą posiadać pieczątkę P. C. Z. i podpis dyrektora Centrali względnie kierownika filii, oraz fotografię i podpis właściciela legitymacyi, nadto muszą być w niej wymienione rodzaje produktów, do których kupna legitymacya daje prawo, oraz okręg na którego obszar uprawnienie się rozciąga. Każdy zastępca P. C Z.

winien przed rozpoczęciem czynności zgłosić się u odnośnej Komendy powiatowej i przedłożyć swą legitymacyę do zatwierdzenia.

Przy odstawie zboża winien zastępca potwierdzić dostawcy odbiór w paszporcie zbożowym i równocześnie wciągnąc odstawę do znajdującego się u niego wykazu.

Do paszportu wzgl. wykazu odstaw zaciąga zastępca P. C. Z. także ilość zboża, wydaną wprost przez producenta na zlecenie P. C. Z. (§3., 14. i 15 b.).

§ 7. Odstawa. Podwody.

Producent winien w zasadzie dokonać odstawy zboża do miejsca odbioru własnemi furmankami. Jeśli miejsce odbioru leży dalej niż na 7 km. od miejsca produkcyi, w takim razie należy mu się za każdy dalszy kilometr wynagrodzenie w wysokości 30 hal od 100 kg.

UWAGA Za podstawę obliczenia odległości bierze się dla właścicieli większej własności spichrz, dla właścicieli mniejszej posiadłości środek danej wsi bez względu na miejsce zamieszkania danego producenta. Przestrzeni poniżej 1/2 km. nie uwzględnia się, powyżej 1/2 km. liczy za pełny kilometr. W każdym magazynie odbiorczym winien znajdować się wykaz odległości poszczególnych miejscowości danego okręgu od magazynu, zatwierdzony przez komendę powiatową.

Jeśli producent nie jest w możności dokonania odstawy własnemi furmankami w przepisanym terminie, w takim razie winien zgłosić to na czas komisyi, która mu wystawiła paszport zbożowy. Komisya zwróci się do Komendy powiatowej o dostarczenie potrzebnej ilości podwód w drodze przymusowej.

Za podwody, dostarczone do odstawy zboża nalezy się od każdych 100 kg. wynagrodzenie w kwocie 30 hal. za kilometr. Wynagrodzenie za podwody wypłaci magazyn odbierający, przyczem jeśli odstawy dokonane furmankami nienależącymi do producenta – potrąca mu się przy wypłacie za zboże tyle ile kosztował przewóz na odległość, na którą producent obowiązany był odstawić bezpłatnie (ustęp 1 niniejszego §).

O podwody potrzebne do przewozu zboża z magazynów odbiorczych do stacyi kolejowej lub do magazynów rządowych winien odnośny zastępca P. C. Z. zwrócić się do Komendy pow. która zarządzi dostarczenie potrzebnych podwód za powyżej oznaczonym wynagrodzeniem, płatnem przez P. C. Z.

§ 8. Legitymacye dla transportu kołowego.

Jako legitymacya dla transportu kołowego zboża lub przetworów młynarskich przy odstawie do magazynu odbiorczego lub przy przewozie zboża przeznaczonego do zmielenia na własną potrzebę producenta służy paszport zbożowy.

We wszystkich innych wypadkach może się przewóz odbywać tylko na podstawie poświadczenia, wydanego przez zastępcę P. C. Z.

§ 9. Transport koleją i statkiem w obrębie J. G. W.

Transport kolejowy zboża i produktów młynarskich przesyłanych przez P. C. Z. może się odbywać tylko na podstawie numerowanych listów przewozowych, zaopatrzonych pieczątką i podpisem dyrektora. Transporta przeznaczone dla zarządu wojskowego nadawane będą na podstawie wojskowych listów przewozowych, wystawionych przez J. G. W.

Transport statkiem (galarami) odbywa się na podstawie legitymacyi transportowej wydanej przez dyrekcyę P. C. Z. opatrzonej pieczątką i podpisem dyrektora.

§ 10. Rozdział zboża i produktów młynarskich.

Rozdział zboża, nabytego przez P. C. Z. jakoteż produktów młynarskich odbywa się na podstawie planu rozdzielczego ułożonego przez wydz. wykonawczy Kraj. Rady gosp. a zatwierdzonego przez c. i k. Jen. Gub. Wojsk.

Z wyjątkiem owsa, zboża przeznaczonego na sprzedaż do siewu lub do przeróbki w celach przemysłowych, jakoteż tej części zboża, którego dostawę w ziarnie zastrzeże sobie Zarząd wojskowy, winno być w zasadzie wszystko zboże zmielone w własnym Zarządzie P. C. Z. i dostarczone odbiorcom w formie mąki i kaszy wzgl. otrąb.

§ 11. Normy przemiału. Wynagrodzenie za mielenie.

Przy przemiale pszenicy lub żyta na mąkę musi być ze 100 kg. zboża uzyskanych conajmniej 80 kg. mąki zaś przy przemiale jęczmienia conajmniej 68 kg. mąki lub kaszy.

Na rozkurz liczone być mogą najwyżej 4% zboża.

Oszczędności na przyznanych 4% rozkurzu, osiągnięte przy przestrzeganiu zresztą obowiązujących przepisów co do przemiału zboża, są własnością młyna, mogą być jednak sprzedane tylko P. C. Z. Za zmielenie 100 kg. zboża wyznacza się wynagrodzenie w kwocie 6 K przy przemiale na mąkę pytlową

4 K „ „ „ „ razową

8 K „ „ „ kaszę.

Z powyższego wynagrodzenia otrzyma jednak młynarz tylko 5 K za mąkę pytlowa, 3 K 50 h za razówkę a 7 K za kaszę, zaś pozostałe 1 K przy mące pytlowej lub kaszy a 50 hal. przy razówce przeznaczone zostaną na fundusz dyspozycyjny K. R. G. który użyty zostanie na odszkodowanie dla młynów zamkniętych. Pieniądze niezużyte na ten cel rozdzielone zostaną między młyny pracujące w stosunku do ilości zmielonego przez nie zboża.

§ 12. Młyny.

Pozwolenia na otwarcie młynów udziela komenda powiatowa na wniosek wydziału wyk. Kraj. Rady gosp. Celem uzyskania tego pozwolenia winni właściciele młynów zgłosić się pisemnie u kierownika powiatowej filii P. C. Z. z podaniem: dokładnego adresu, siły popędowej, poruszającej młyn, ilości kamieni wzgl. walców, oraz dziennej normalnej wydatności pracy.

Kierownik filii przedłoży to podanie, po zaopatrzeniu ich odpowiedniemi uwagami Wydziałowi K. R. G. za pośrednictwem dyrekcyi P. C. Z. do rozpatrzenia.

Młyny które uzyskają pozwolenie na puszczenie ich w ruch podzielone zostaną na:

a) Młyny gospodarskie przeznaczone do przemielenia tego zboża, które producenci uprawnieni są zostawić sobie na własne potrzeby i dla swojej służby i czeladzi lub tego zboża, które mają prawo mleć bezrolni mieszkańcy wsi i osad (§ 14).

Każdy z tych młynów obowiązany prowadzić dziennik, w którym się zapisuje nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza dowiezionego zboża wzgl. jego paszportu zbożowego (książki, kontroli zużycia) ilość i rodzaj zboża, uzyskane z niego produkty i dzień ich wydania.

Przemiał dozwolony jest tylko za okazaniem paszportu zbożowego (książki kontroli zużycia) w którym zapisuje się ilość i rodzaj zmielonego zboża, oraz dzień wydania uzyskanych cen produktów.

b) Młyny kontraktowe przeznaczone do przemielania zboża zakupionego przez P. C. Z. Młyny takie mogą działać ewentualnię w charakterze zastępców P. C. Z. i mogą mleć zboże albo za stałem wynagrodzeniem od cet. metr. lub też kupować zboże i sprzedawać mąkę po stale oznaczonej cenie. Młyny kontraktowe winny prowadzić dokładne zapiski dzienne w księgach, wykazując przychód i rozchód oraz rodzaj zboża wzgl. przetworów młynarskich, jakoteż każdoczesny zapas tychże.

Młyny działające w charakterze zastępców P. C. Z. obowiązane są ponadto do prowadzenia ksiąg, przepisanych dla tychże zastępców.

P. C. Z. ma prawo umieszczać stale lub przejściowo w młynach zarówno gospodarskich jak i kontraktowych swoich urzędników i powierzać im kontrolę tych młynów pod każdym względem, w szczególności zaś prowadzenie ksiąg i wypełnianie odnośnych dat w paszportach zbożowych

§ 13. Pokrycie zapotrzebowania Zarządu armii.

Zboże wzgl. produkta młynarskie przeznaczone według planu rozdzielczego (§ 10) na pokrycie zapotrzebowania armii odbierać będzie od P.C.Z. referent rolniczy komendy pow. wzgl. jego organa pomocnicze.

§ 14. Zaopatrzenie ludności nierolniczej.

Rozdział zboża wzgl. produktów młynarskich, przeznaczonych na pokrycie zapotrzebowania ludności uprawnionej do zaopatrzenia (nieproducentów) może się odbywać:

a) Przez dostarczenie zboża i przetworów młynarskich komitetom aprowizacyjnym,

b) przez bezpośrednią sprzedaż konsumentom w sklepach i składach założonych przez P. C. Z.,

c) przez udzielenie ludności uprawnionej do zaopatrzenia pozwolenia na odbiór zboża opłaconego w filii P. C. Z. wprost od producentów i przemiał tegoż w młynach gospodarskich. Ten ostatni sposób może być stosowny tylko do ludności nierolniczej, mieszkającej na wsi.

§ 15. Przeróbki zboża w celach przemysłowych.

Przeróbka zboża w celach przemysłowych dozwoloną jest tylko za pisemnem zezwoleniem udzielonem danemu przedsiębiorstwu przez c. i k. J. G. W.

O ileby istniał zamiar puszczenia w ruch poszczególnych gałęzi przemysłu, przerabiającego zboże, zostanie to zawczasu ogłoszone, z wezwaniem, przedsiębiorców do wniesienia stosownych podań Dopóki to nie nastąpi, jest wnoszenie wszelkich podań w tej sprawie bezcelowem.

Dostarczenie zboża, przeznaczonego na przeróbkę w celach przemysłowych jest zadaniem P. C Z. która może:

a) dostarczyć tego zboża ze swych składów albo

b) po pobraniu należności za zboże udzielić zezwolenie na odbiór tegoż wprost od producenta.

§ 16. Ceny sprzedażne zboża i przetworów młynarskich.

Ceny po których P. C. Z. winna sprzedawać zboże oraz przetwory młynarskie ustanowione zostaną osobnem zarządzeniem, wydanem na podstawie uchwały kraj. Rady gosp. z uwzględnieniem kalkuclayi cen, przedłożonej przez Dyrekcyę P. C. Z.

§ 17. Środki kontrolne.

Dopilnowanie wykonania wszystkich powyższych zarządzeń, w szczególności nadzór nad działalnością powiatowych filii P. C. Z. oraz komisyi powiatowych i gminnych poleci komenda powiatowa referentowi rolniczemu oraz przydzielonym mu organom pomocniczyn (inspektorom zbożowym).

W szczególności jest ich zadaniem:

a) Popieranie i kontrolowanie prac komisyi powiatowych i gminnych przy zbieraniu dat odnoszących się do powierzchni zajętej pod uprawę poszczególnych roślin, przy szacowaniu wysokości plonów, przy obliczeniu ilości produktów, które producent ma prawo zatrzymać na pokrycie własnego zapotrzebowania, przy wystawianiu paszportów zbożowych, przy udzielaniu poświadczeń uprawiających do odbioru zboża (§ 3, 14 c, 15 b) i t. d.

b) Popieranie i kontrolowanie pod każdym względem działalności administracyjnej i handlowej odnośnej filii P. C. Z. w szczególności ułatwianie odstawy nabytych produktów furmankami, koleją czy statkiem, kontrolowanie przemiału i rozdziału nabytych produktów.

c) Kontrolowanie producentów co do prawdziwości dat, podanych komisyom jak i co do wypełnienia obowiązków dostawy wobec Polskiej Centrali zbożowej. Zarządzenie w razie potrzeby, w porozumieniu z kierownikiem filii P. C. Z. i komisyą pow. wzgl. gminną potrzebnych środków przymusowych (§ 18).

Dla spełnienia tych zadań przysługuje referentowi rolniczemu względnie wyznaczonym przezeń siłom pomocniczym prawa:

a) uczestniczenia w zebraniach i czynnościach urzędowych komisyi powiatowej i komisyi gminnych,

b) prawo wglądu w księgi i zapiski zastępców P. C. Z., młynów, producentów i komitetów aprowizacyjnych oraz sklepów trudniących się sprzedażą zboża wzgl. mąki.

c) prawo kontrolowania magazynów i składów P. C. Z., zabudowań gospodarskich producentów, oraz sklepów trudniących się sprzedażą zboża lub przetworów młynarskich.

§ 18. Środki przymusowe.

Jeśli producent wzbrania się przed odstawą zboża lub nie odstawi go z uwzględnieniem ustępu III. § 7 w terminie, przepisanym mu w paszporcie zbożowym, wówczas winien zastępca, któremu powierzono zakupno zboża w odnośnym okręgu, zgłosić to u kierownika filii, który zwróci się do odnośnej komendy powiatowej o zarządzenie środków przymusowych.

Za zboże dostarczone w drodze przymusowej winna P. C. Z. w każdym razie zapłacić pełną cenę odbioru. Z ceny tej należy się jednak producentowi w zasadzie tylko połowa. Co do drugiej połowy orzeknie komenda powiatowa czy

a) ma być również wypłaconą producentowi czy też

b) ma być w części lub w całości uznana za przepadłą i użytą na cele wyżywienia ubogiej ludności.

Orzeczenie pod a) wyda Komenda w tych wypadkach, gdzie ze strony producenta nie zachodziła

zła wola, lecz tylko brak środków potrzebnych do wykonania odstawy orzeczenie pod b) w tych wypadkach, w których stwierdzoną została zła wola producenta.

Od orzeczenia komendy przysługuje producentowi prawo rekursu do J. G. W. Rekurs ten winien być wniesiony za pośrednictwem miejscowej komisyi powiatowej lub gminnej, która ze swemi uwagami przesyła go do J. G. W.

§ 19. Pouczenie o środkach karnych.

Karom, przewidzianym w § 10 rozporządzenia z dnia 3. lipca 1917 Dz. rozp. Nr. 59 podlega w szczególności:

1. Kto rozmyślnie ukrywa lub zataja względnie uszkadza, niszczy, usuwa albo też bez pozwolenia przerabia, miele, zużywa, spasa, kupuje, lub sprzedaje zapasy zboża lub produktów młynarskich będących w jego posiadaniu lub w przechowaniu u niego.

2. Kto rozmyślnie zużywa na inne cele zboża, pozostawione mu, względnie nabyte przez niego jako nasienie.

3. Kto nabywa zapasy zboża lub przetworów młynarskich od osób nie mających uprawnienia do ich sprzedaży lub kupuje je, nie majac do tego upoważnienia.

4. Zastępca P. C. Z. który przy kupnie względnie sprzedaży zboża i przetworów młynarskich przekroczy zobowiązanie, nałożone nań rozporządzeniami i przepisami władzy.

5. Młynarz lub ustanowiony przez P. C. Z. dozorca młyna który nie przestrzega obowiązujących go przepisów.

Surowsze kary przewidziane są za przekroczenie § 2. rozporządzenia z dnia 21. lutego 1917 Dz. rozp. Nr. 29 dotyczącego środków karnych przeciw podbijaniu cen i naruszeniu obowiązków dostawy.

Odnośne postanowienie karne brzmi:

Kto zapasy, których nie potrzebuje do wyżywienia swoich domowników, na zasiew, paszę dla bydła lub dla prowadzenia własnego przedsiębiorstwa rolnego lub przemysłowego (§ 5 rozporządzenia Najw Wodza Armii Nr. 61 z dnia 11/VI 1916 dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych) zataja z naruszeniem obowiązku zgłoszenia lub udzielenia wyjaśnienia, albo usuwa je przed zajęciem lub oddaniem, popełnia zbrodnię i będzie karany więzieniem do dwóch lat. Obok aresztu nałożyć można grzywnę do dwudziestu tysięcy koron.

Przedmioty, przez których kupno lub sprzedaż naruszono niniejsze zarządzenia tudzież cena kupna za nie ulegają w myśl § 11. rozporządzenia z dnia 11. czerwca 1916 Dz. rozp. Nr. 61 konfiskacie i będą użyte przez komendę powiatową dla wyżywienia ludności.

3.

Zajęcie siana.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 11. czerwca 1916 Nr. 61, Dz. rozp. dotyczącego spożytkowania zbiorów rolnych oraz w przeprowadzeniu rozp. z dnia 23. czerwca 1917 Nr. 58 Dz. rozp. dotyczącego Krajowej Rady Gospodarczej zarządza się co następuje:

Zajęcie.

§ 1.

Cały zbiór siana z r. 1917 zajmuje się na rzecz Zarządu wojsk.

Pod sianem rozumie się wszelkie rodzaje siana jakie w c. i k. austr. węg. obszarze okupowanym się trafiają, a mianowicie siano łąkowe pierwszego pokosu, potraw czyli otawę, siano z wszystkich odmian koniczyny, lucerny, seradelli, esparsety i mieszanki jak również i odpadki tychże (plewy z koniczyny, wytrząski i t. p.).

§ 2.

Następstwem zajęcia jest, że przeróbka, zużytkowanie na karmę czy też dla innych celów, jakoteż dobrowolna lub wymuszona sprzedaż wzgl. kupno, zajętych płodów są zabronione, o ile w tem rozporządzeniu lub też przez osobne przepisy nie zostaną wydane inne zarządzenia.

Interesa zawarte wbrew temu zakazowi są nieważne.

Dotyczy to również umów o kupno wzgl. sprzedaż zawartych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, o ile jednakowoż nie zostały już wykonane.

§ 3.

Zajęciu nie podlegają ilości potrzebne na wyżywienie własnych koni i bydła producenta jak rów-

nież jego oficyalistów i czeladzi przy zachowaniu norm maksymalnych co do spożycia paszy, przepisanych osobnem rozporządzeniem.

§ 4.

Zaopatrzenie w siano właścicieli bydła i koni, którzy nie są rolnikami wzgl. rolników którzy swego zapotrzebowania ustalonego na podstawie przepisanych norm spożycia nie są w możności pokryć sianem własnej produkcyi — zostanie unormowane osobnem rozporządzeniem.

Odbiór

§ 5.

Do odbioru w myśl § 1. zajętych produktów jest na obszarze J. G. W. z wyjątkiem obwodów Chełmskiego, Hrubieszowskiego i Tomaszowskiego uprawnioną wyłącznie Polska Centrala Paszy w Lublinie wzgl. jej filie powiatowe i zastępcy.

Właściciel zajętych produktów jest obowiązany sprzedać swoje zapasy P. C. P. wzgl. jej zastępcom

P. C. P. jest obowiązana zakupić wszelkie niniejszym zajęte produkta o ile te znajdują się w takim stanie, iż wedle ogólnie przyjętych norm mogą być użyte na paszę. Sposób odbioru w obwodach chełmskim, hrubieszowskim i tomaszowskim zostanie uregulowany osobnymi rozporządzeniami.

Obowiązek zgłoszenia.

§ 6.

Zajęte ilości obowiązani są właściciele większych posiadłości wprost, mniejszych posiadłości za pośrednictwem naczelnika gminy w sposób przepisany najpóźniej do dnia 31. października 1917 zgłosić do odstawy w P. C. P. (filii powiatowej) wzgl. przed rozpoczęciem czynności urzędowych przez nią w odnośnej komendzie obwodowej (oddz. roln.).

Zgłoszenie ma zawierać:

1) Nazwę miejscowości i gminy,

2) Nazwę właściciela,

3) Rodzaj siana i ilość,

4) Miejsce przechowania,

5) Podpis uprawnionego do rozporządzenia produktem jak również podpis sołtysa lub wójta stwierdzający iż zapodane daty są prawdziwe.

P. C. P. wyda i wyśle zgłaszającym najpóźniej do dnia 31. listopada 1917, potwierdzenie odnośnego zgłoszenia.

Ceny.

§ 7.

P. C. P. jest obowiązaną płacić przy odbiorze za zajęte produkta następujące ceny:

za siano nieprasowane	K 12.—
za koniczynę nieprasowaną	K 15.—
za siano prasowane	K 14.—
za koniczynę prasowaną	K 17.—

Pod sianem z koniczyny rozumie się siano wszelkich gatunków koniczyn, z lucerny, esparsety i seradelli; pod sianem pozostałe rodzaje siana jak również odpadki siana koniczynnego.

Ceny rozumieją się loco miejsce produkcyi z tem zastrzeżeniem, że producenci są obowiązani w obrębie promienia do 3 kilometrów dostawiać siano własnemi furmankami bez osobnego wynagrodzenia do miejsca prasowania wzgl. odbioru wyznaczonego każdocześnie przez P. C. P. W razie niemożności uskutecznienia tego własnemi furmankami lub też odmowy ze strony producenta ma gmina dostarczyć furmanki za wynagrodzeniem po 30 halerzy za jeden cetnar metryczny i km. Powstałe stąd koszta przewozu odciąga się od ceny.

Za ilości w myśl postanowień § 5 prawidłowo do odstawy zgłoszone wypłaca P. C. P. przy odbiorze dodatkową premię w wysokości 50 halerzy za każdy cetnar metryczny.

W razie gdyby P. C. P. do dnia 31. marca 1918 nie odebrała prawidłowo zgłoszonego do odstawy produktu otrzymuje właściciel tegoż przy odbiorze od P. C. P. oprócz ceny podstawowej i premii dodatkowo po 50 halerzy za każdy q jako wynagrodzenie za przechowywanie.

Przymus odstawy.

§ 8.

W razie gdyby właściciel wzgl. uprawniony do rozporządzenia wzbraniał się sprzedać swoje zajęte zapasy P.C.P. ma odnośna Komenda powiatowa definitywnie rozstrzygnąć o obowiązku do oddania tejże i wrazie potrzeby zarządzić przymusowe ich odebranie.

Odnośny właściciel traci w tym wypadku prawo do premii wzgl. dodatku za przechowywanie w § 7 naznaczonych.

Postanowienia karne.

§ 9.

Przekroczenia powyższego rozp. lub przepisów na ich podstawie wydanych karane będą według § 10 rozp. z dnia 11. czerwca 1916 Dz. rozp. Nr. 61. dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych albo według § 2 rozp. z dnia 21. lutego 1917 Nr. 29 dotyczącego środków karnych przeciw podbijaniu cen i naruszenia obowiązków dostawy.

Wejście w życie.

§ 10.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

4.

Zajęcie prosa, hreczki, oraz innych nasion strączkowych.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 22. czerwca 1917 Dz. rozp. Nr. 57 względnie rozporządzenia z dnia 11. czerwca 1916 Dz. rozporz. Nr. 61, dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych, oraz w przeprowadzeniu rozporządzenia z dnia 23. czerwca 1917 Dz. rozp. Nr. 58. dotyczącego Krajowej Rady gospodarczej zarządza się co następuje.

§ 1. Zajęcie.

Ziarno prosa, hreczki, bobiku, grochu, peluszki, wyki, łubinu, bobu, fosoli, soczewicy, nasiona roślin okopowych i pastewnych wszelkiego rodzaju, nasiona, koniczyn, traw i warzyw wszelkiego rodzaju, pochodzące ze zbioru roku 1917, jakoteż wszelkie zapasy powyższych nasion, pozostałe z roku poprzedniego, zajmuje się na rzecz Zarządu wojskowego.

§ 2. Skutki zajęcia.

Następstwem zajęcia jest zakaz przeróbki, dowolnego użytkowania na żywność i karmę, jakoteż sprzedaży względnie kupna zajętych płodów o ile w tem rozporządzeniu lub też zapomocą osobnych przepisów nie zostaną wydane inne zarządzenia.

Interesa, zawarte wbrew temu zakazowi są nieważne również jak i umowy, zawarte przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia (§ 11 i 12 rozporządzenia z dnia 11./VI. 1916 Dz. Rozp. Nr. 61.).

§ 3. Wyjątki.

Zajęciu nie podlega:

a) Nasienie, potrzebne producentowi do siewu w jego własnem gospodarstwie,

b) Ilości które producent przeznacza jako żywność dla siebie i swych domowników, oficyalistów i czeladzi jakoteż jako karmę dla bydła swych oficyalistów i czeladzi, przyczem winien stosować się do ewentualnych norm zużycia, jakieby zostały ustalone osobnemi zarządzeniami.

§ 4. Obowiązek zgłoszenia.

Właściciel produktów, zajętych na mocy § 1 jest obowiązany na wezwanie komendy powiatowej lub organów do tego ustanowionych zgłosić zapasy tych produktów z podaniem ilości, rodzaju i miejsca przechowania; również dla kontroli przedłożonego zgłoszenia zezwolić powołanej władzy na zwiedzenie budynków gospodarczych, składów i innych lokali, oraz na wgląd w zapiski gospodarcze wzgl. handlowe, jakoteż udzielić na żądanie wszelkich informacyi.

§ 5. Odbiór.

Producent zobowiązany jest do oddania wszystkich zapasów nasion, zajętych w myśl § 1, a nie przeznaczonych po myśli § 3 do zużycia we własnem gospodarstwie.

Do odbioru tych zapasów przeznaczoną jest w obrębie c. i k. Jen. Gubernatorstwa wojsk. z wyjątkiem powiatów chełmskiego hrubieszowskiego i tomaszowskiego w myśl art VII rozp. z dnia 23/6 1917 dotyczącego krajowej Rady gospodarczej, Polska Centrala rolnicza.

Sposób odbioru zajętych zapasów w wyżej wymienionych 3 powiatach unormowany zostanie osobnemi zarządzeniami.

§ 6. Ceny i postanowienia handlowe.

Zużytkowanie i rozdział.

Ceny, normy dotyczące obrotu handlowego nasionami wymienionemi w § 1. jakoteż sposobu ich rozdziału i zużytkowania zostaną unormowane osobnemi zarządzeniami.

§ 7. Środki przymusowe.

Jeśli właściciel nasion zajętych na mocy § 1. wzbrania się przed oddaniem tychże, mimo iż nie są one przeznaczone na pokrycie własnego zapotrzebowania w myśl § 3 lub nie posiada środków potrzebnych do wykonania młocki wzgl. odstawy w takim razie komenda powiatowa jest uprawniona do przeprowadzenia młocki wzgl. odstawy w drodze przymusowej na koszt i niebezpieczeństwo właściciela; do tego celu może użyć jego zabudowań i wszelkich środków pomocniczych jego gospodarstwa, jakoteż przydzielić przymusowe siły robobze w myśl § 4 rozp. Najw. wodza armii z dnia 3. czerwca 1916 Nr. 54 dotyczącego robót przy uprawie pól i żniwach.

Sposób postępowania przy dostawach przymusowych i ceny nasion dostawionych w ten sposób zostaną w danym razie ustalone osobnemi zarządzeniami.

§ 8. Postanowienia karne.

Przekroczenia powyższego rozporządzenia, lub przepisów, wydanych na ich podstawie, karane będą grzywnami i aresztem przewydzianemi w § 10. rozp. z dnia 11. czerwca 1916 (Dz. rozp. Nr. 61. dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych) przyczem dla prowadzenia śiedztwa i karania czynów karygodnych oznaczonych w tem rozporządzeniu właściwym jest w myśl § 4 rozporządzenia z dnia 21. lutego 1917 (Dz. rozp. Nr. 29 dotyczącego środków karnych przeciw podbijaniu cen i naruszeniu obowiązków dostawy) sąd komendy powiatowej w postępowaniu polowem.

§ 9. Ceny.

Przedmioty, przez których kupno lub sprzedaż naruszono to rozporządzenie lub zakaz wydany na jego podstawie, tudzież przy których kupnie przekroczono cenę przepisaną podlegają konfiskacie i będą użyte przez komendę powiatową dla wyżywienia ludności.

§ 10. Wejście w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie znosi się rozporządzenie c. i k. Jen. Gub. Wojsk. z dnia 8/1 1917 Dz. rozp. Nr. 10.

ZARZĄDZENIA WYKONAWCZE

do rozporządzenia z dnia 10. sierpnia 1917, o handlu prosem, hreczką, ziarnem strączkowem oraz innemi nasionami.

REGUŁY HANDLOWE DLA P. C. R.

1. Prawa zakupywania przez P. C. R.

Kupno i sprzedaż ziemiopłodów wymienionych w § 1. pomienionego rozporządzenia powierza się Polskiej Centrali Rolniczej w Lublinie. Wszelkie legitymacye dla zakupna powyższych płodów wystawione przez inne władze, tracą tem samem swą ważność. Natomiast jest P. C. R. zobowiązana objąć umowy z producentami przez J. G. W. już zawarte w sprawie dostawy nasion warzyw.

2. Zastępcy P. C. R.

P. C. R. jest uprawnioną do ustanawiania swoich zastępców do zakupywania i sprzedaży wyżej wymienionych płodów. Każdy zastępca otrzymuje legitymacyę, wystawioną przez P. C. R. a zaopatrzoną w podpis komisarza rządowego. Legitymacyę tą ma przed rozpoczęciem swej czynności handlowej przedłożyć do zawizowania komendzie powiatowej, w której obrębie ma jako zastępca działać.

3. Legitymacye transportowe.

Każdy zastępca P. C. R. otrzymuje od niej legitymacye transportowe w formie książki z kartkami do kalkowania bieżąco numerowanemi. W książkę tę wpisuje każdą zawartą umowe kupna wzgl. sprzedaży. Kopia umowy pozostaje w książce, oryginał służy jako legitymacya dla transportu kołowego aż do miejsca odbioru (Magazyn odbiorczy, stacya załadowcza), a to bez względu na to czy miejsce to leży w tym samym, czy w innym powiecie. Legitymacye wydane stronom mają być przez nie po oddaniu względnie odbiorze towaru zastępcy P. C. R. zwrócone.

4. Transport koleją i statkiem w obrębie J. G. W.

Transport kolejowy produktów przemysłowych przez P. C. R. może się odbywać tylko na podstawie numerowanych listów przewozowych, zaopatrzonych pieczątką i podpisem dyrektora. Transporta przeznaczone dla zarządu wojskowego nadawane będą na podstawie wojskowych listów przewoźnych, wystawionych przez J. G. W. Transport statkiem (galarami)

odbywa się na podstawie legitymacyi transportowej wydanej przez dyrekcyę P, C. R. opatrzonej pieczątką i podpisem dyrektora.

5. Ceny zakupu.

Jako ceny zakupu, które mają być płacone producentom przez P. C. R. ustanawia się:

Proso	80 K.
Hreczka	70 „
Wyka	70 „
Bobyk	80 „
Łubin	50 „

Powyższe ceny rozumieją się za 100 kg. czystego, suchego, zdatnego na nasienie towaru loco najbliższe miejsce odbioru t. j. magazyn P. C. R. lub stacya załadowcza.

Jeżeli towar nie jest jakościowo pełnowartościowym, to cena może uledz redukcyi procentowej podług utartych zwyczajów handlowych.

Ustanowienie cen wszelkich innych płodów i nasion, których kupno i sprzedaż powierzono P.C.R., a których cen nie wymieniono powyżej, pozostawia się narazie swobodnemu porozumieniu pomiędzy producentami a P.C.R.

6. Ceny sprzedaży.

Ceny maksymalne, po których płody i nasiona wolno P.C.R. sprzedawać wynoszą:

a) tych płodów, których ceny zakupu w punkcie 5 ustanowiono, oblicza się cenę sprzedaży przez dodanie do ceny odbiorczej danego płodu loco miejsce odbioru kwoty szesnaście koron.

Cena sprzedaży rozumie się bez worka franko wagon stacya załadowania.

W różnicy ceny sprzedaży i ceny zakupu ma się znaleźć dla P.C.R. pokrycie kosztów zarządu, manipulacyi, magazynowania, przewozu, ubezpieczenia i oprocentowanie kapitału oraz zysku kupieckiego. Powyższe wyznaczenie różnicy ceny sprzedaży i kupna ważnem jest na razie na przeciąg dwóch miesięcy. Po upływie tego czasu zostanie ponownie uregulowanem na podstawie bilansu surowego za ten okres sporządzić się mającego.

b) Regulatorem ceny sprzedaży tych płodów i nasion, dla których w punkcie 5 cen zakupu nie ustanowiono, jest chwilowa konjuktura handlowa P.C.R. która ma ceny sprzedaży tych płodów w ten sposób ustanawiać, aby zysk brutto przeciętnie 15% nie przekraczał.

7. Pokrycie zapotrzebowania nasion.

Rolnicy, którzy zamierzają swe potrzeby nasion będących w obrocie handlowym P.C.R. pokryć przez zakupno, mają swe zapotrzebowania zgłosić P.C.R. najdalej do końca stycznia 1918.

8. Plan podziału.

Podział zapasów zbóż strączkowych, prosa, hreczki oraz innych nasion zakupić się mających przez P.C.R. na odpowiednie ilości dla pokrycia zapotrzebowania nasion dla gospodarstw wojskowych, dla gospodarst prywatnych w kraju, dla celów aprowizacyi ludności, oraz decyzya co do zużytkowania nadmiaru pozostającego po pokryciu wyżej wymienionych potrzeb ma nastąpić na podstawie planu, który ma wypracować K. R. G. a który podlega zatwierdzeniu przez J. G. W.

9. Fundusz rezerwowy.

P.C.R. tworzy fundusz rezerwowy po myśli art. VII. rozporządzenia o K.R.G. przeznaczając 4% kwoty, wynoszącej wartość sprzedanego towaru. Czystym zyskiem P.C.R. dysponuje K.R.G. na cele rolniczokulturalne kraju.

5.

Rozporządzenie

dotyczące zajęcia ziemniaków.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 22. czerwca 1917, Nr. 57. Dz. rozp. wzgl. rozporządzenia z dnia 11. czerwca 1916 r. Nr. 61. Dz. rozp. dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych oraz w przeprowadzeniu rozporządzenia z dnia 23 czerwca 1917 r. Nr. 58. Dz. rozp. dotyczącego Krajowej Rady Gospodarczej zarządza się co następuje:

§ 1. Zajęcie.

Ziemniaki pochodzące ze zbioru roku 1917 zajmuje się na rzecz Zarządu wojskowego.

§ 2. Skutki zajęcia.

Następstwem zajęcia jest, że przeróbka, zużytkowanie na żywność i karmę, jakoteż sprzedaż wzgl.

kupno zajętych ziemniaków jest zabronione, o ile w tym rozporządzeniu lub też za pomocą osobnych przepisów nie zostaną wydane inne zarządzenia.

Interesa, zawarte wbrew temu zakazowi są nieważne, również jak i umowy, zawarte przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia (§ 11 i 12 rozp. z dnia 11/6 1916 Nr. 61. Dz. rozp.).

§ 3. Wyjątki.

Zajęciu nie podlegają ziemniaki, potrzebne producentowi:

a) jako nasienie w jego własnym gospodarstwie,

b) do wyżywienia własnego, oraz dla domowników, oficyalistów i czeladzi,

c) na wykarmienie inwentarza żywego należącego do producenta, jego domowników, oficyalistów i czeladzi, a to w granicach norm maksymalnych, przepisanych osobnemi zarządzeniami.

§ 4. Obowiązek zgłoszenia.

Właściciel ziemniaków, zajętych na mocy § 1, obowiązany jest na wezwanie komendy powiatowej lub organów do tego ustanowionych zgłosić zapasy tychże z podaniem ilości i miejsca przechowania.

§ 5. Ustalenie ilości ziemniaków mającej być pozostawioną producentowi, jakoteż podlegającej obowiązkowi oddania.

Producent obowiązany jest do oddania wszelkich zajętych zapasów ziemniaków z zachowaniem przepisanych terminów.

Zapasy te w obrębie c. i k. Jen. Gub. Wojsk. z wyjątkiem powiatów: chełmskiego, hrubieszowskiego i tomaszowskiego odbierze w myśl art. VII. rozp. z dnia 23. czerwca 1917 r. Dz. rozp. Nr. 59 dotyczącego Krajowej Rady Gospodarczej — Polska Centrala zbożowa.

Do ustalenia ilości ziemniaków, którą ma być pozostawioną producentowi w myśl § 3 oraz ilości, która ma być oddaną, powołaną jest komisya powiatowa wzgl. gminna.

Komisya ta wpisuje ustalone ilości oraz przepisane terminy odstawy, do paszportu zbożowego (art. VIII i IX rozp. z dnia 23. czerwca 1917 Dz. rozp. Nr. 58). Sposób odbioru zapasów zajętych w powiatach chełmskim, hrubieszowskim i tomaszowskim ustalony zostanie osobnemi zarządzeniami.

§ 6. Ceny odbioru.

Za ziemniaki, oddane przez producenta płacić się będzie następujące ceny:

do 1. września 1917 (zawczesne ziemnaiki stołowe)	38 K
od 1. września do 15. października 1917 .	16 K
od 15. października 1917 do 1. marca 1918	12 K
od 1. marca 1918	16 K

Ceny powyższe rozumieją się za 100 kg. netto, loco stacya załadowcza lub magazyn odbiorczy i odnoszą się do towaru zdrowego, wolnego od ziemi.

Strącenia z powyższych cen, do jakich odbiorca jest uprawniony z tytułu zanieczyszczenia ziemią lub nieodpowiedniej jakości ustalone zostaną osobnemi zarządzeniami. Jeśli oddalenie miejsca odbioru od miejsca produkcyi wynosi więcej niż 7 km. w takim razie należy się producentowi prócz powyższej ceny wynagrodzenie za dowóz, którego wysokość oznaczoną zostanie osobnemi zarządzeniami. Przy odstawie wczesnych ziemniaków stołowych w miesiącu sierpniu po cenie 38 K za 100 kg. nie należy się producentowi żadnego wynagrodzenia za dowóz. Za reprodukcyę oryginalnych odmian hodowlanych, przeznaczonych na nasienie i opatrzonych atestem Tow. rolniczego należy się dodatek od 3 do 6 K za 100 kg. zależnie od umowy.

§. Środki przymusowe.

Jeśli właściciel ziemniaków, zajętych na mocy § 1. nie odda tychże w ilości i w terminach przepisanych mu przez komisyę w paszporcie zbożowym, wówczas może Komenda zarządzić odbiór tychże w drodze przymusowej. W takim razie mogą być ceny odbioru unormowane w § 6 obniżone aż do połowy.

§ 8. Postanowienia karne.

Przekroczenia powyższego rozporządzenia lub przepisów wydanych na jego podstawie, ulegają przewidzianym w § 20. rozp. z dnia 11. czerwca 1916 roku Nr. 61. Dz. rozp. dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych karom pieniężnym albo aresztu. Do prowadzenia śledztwa i karania czynów karygodnych przewidzianych w tym rozp. właściwym jest

w myśl § 4 rozp. z dnia 21. lutego 1917 Nr. 29. Dz. rozp. sąd komendy powiatowej w sądowem postępowaniu polowem.

§ 9. Termin wejścia w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

ZARZĄDZENIA WYKONAWCZE

w sprawie obrotu ziemniakami.

W wykonaniu rozporządzenia z dnia 8. siepnia 1917, dotyczącego zajęcia ziemniaków, zarządza się co następuje:

§ 1. Normy żywnościowe.

Jako najwyższą normę zużycia na żywność wyznacza się:

a) dla producentów, ich domowników i służby oraz dla wszelkich robotników ciężko pracujących 1 kg. ziemniaków na głowę i dzień.

b) dla innych uprawnionych do zaopatrzenia (nieproducentów) 400 gr. na głowę i dzień.

§ 2. Normy paszy.

Jako najwyższą normę żywienia dla inwentarzy wyznacza się na przeciąg roku po 10 cent. metr. na: konia w wieku powyżej 2 lat, sztukę bydła rogatego powyżej 6 miesięcy i świnie powyżej 3 miesięcy. Zapotrzebowanie sztuk młodszych musi być pokryte z ilości pozostawionych na podstawie powyższych norm dla starszych sztuk.

§ 3. Ziemniaki na nasienie.

Jako nasienie wolno zużyć najwyżej 12 cetn• metr. ziemniaków na morgę. Ziemniaki pozostawione wzgl. nabyte jako nasienie, a nie zużyte na ten cel podlegają zajęciu i winny być jako nadwyżka sprzedane P. C. Z.

Zaopatrzenie w nasienie rolników nie posiadających tegoż oraz ewentualna zamiana odbywa się w sposób przewidziany w § 3. zarządzeń wykonawczych w sprawie obrotu zbożem (W. S. 78600).

§ 4. Wyznaczenie ilości ziemniaków przeznaczonych do oddania. Terminy oddania.

Wyznaczenie ilości ziemniaków, które producent ma prawo zatrzymać na pokrycie własnych potrzeb, oraz tych ilości które winien oddać P. C. Z. jest zadaniem komisyi powiatowych, wzgl. gminnych, przyczem znajdują zastosowanie postanowienia, wydane dla tych komisyi w zarządzeniach wykonawczych, dotyczących obrotu zbożem (W. S. Nr. 78600). Z ilości wyznaczonej do oddania winni producenci oddać:

do 15. października 1917 conajmniej 1/5 część (20 %),

do 15. grudnia 1917 conajmniej dalsze 2/5 części (40 %),

do 15. kwietnia 1918 conajmniej dalszą 1/5 część (20%),

do 1. czerwca 1918 ostatnią 1/5 część (20%), oraz resztę nadwyżki pozostałej po pokryciu własnego zapotrzebowania. Podczas mrozów wolno producentowi odstawić ziemniaki tylko na wyraźne żądanie odbiorcy.

§ 5. Odbiór ziemniaków. Odstawa. Dowóz.

Do odbioru ziemniaków uprawnieni są w obrębie J. G. W. z wyjątkiem powiatów chełmskiego, hrubieszowskiego i tomaszowskiego, co do których wydane zostaną osobne zarządzenia wyłącznie zastępcy P. C. Z. opatrzeni w odpowiednie legitymacye, którzy potwierdzają dostawcy odbiór w paszporcie zbożowym i wciągają dostawę do swych wykazów.

Producent winien w zasadzie dokonać odstawy do miejsca odbioru własnemi furmankami. Jeśli miejsce odbioru leży dalej niż na 7 km. od miejsca produkcyi, w takim razie należy mu się za każdy dalszy kilometr wynagrodzenie w wysokości 30 hal. od 100 kg. Przy odstawie wczesnych stołowych ziemniaków w miesiącu sierpniu po cenie 38 K za 100 kg. nie należy się dostawcy żadnego wynagrodzenia za odstawę, gdyż cenę tę należy rozumieć loko stacya kolei bez względu na odległość od miejsca produkcyi.

Wszelkie postanowienia, odnoszące się do odstawy zboża zawarte w § 7. zarządzeń wykonawczych w sprawie obrotu zbożem znajdują odpowiednie zastosowanie także do odstawy ziemniaków.

§ 6. Potrącenie z ceny

Dla wyrównania różnicy we wadze wynikłej ze zanieczyszczenia ziemią liczonych będzie przy odstawie 103 kg. ziemniaków normalnie ziemią zanieczyszczonych za 100 kg. Jeśliby zanieczyszczenie ziemią wynosiło więcej niż 3%, w takim razie przysługuje odbiorcy prawo do odpowiednio większych potrąceń, a to na podstawie ugody z dostawcą, gdyby zaś ta nie doszła do skutku, na podstawie próby przeprowadzonej na miejscu przy odbiorze.

Za ziemniaki, które wskutek uszkodzenia, nadgnicia, nadmarznięcia i t. p. nie posiadają pełnej wartości użytkowej należy się tylko cena odpowiadająca rzeczywistej wartości użytkowej takich ziemniaków.

§ 7. Legitymacye transportowe.

Przy przewozie ziemniaków obowiązują legitymacye transportowe, przewidziane dla przewozu zboża w § 8 i 9 zarządzeń wykonawczych w sprawie obrotu zbożem (W. S. Nr. 78600).

§ 8. Rozdział ziemniaków.

Rozdział ziemniaków nabytych przez P. C. Z. odbywać się będzie na podstawie planu rozdzielczego ułożonego przez Wydział Wyk. K. R. G., a zatwierdzonego przez c. i k. J. G. W.

§ 9. Zaopatrzenie ludności nierolniczej.

Zaopatrzenie ludności nierolniczej odbywać się może:

a) przez bezpośrednią sprzedaż ziemniaków ze składów P. C. Z.,

b) przez dostarczenie tychże komitetom aprowizacyjnym,

c) przez udzielenie komitetom aprowizacyjnym i spółkom żywnościowym upoważnienia do kupna ziemniaków w wyznaczonych do tego celu rejonach zakupu,

d) przez udzielenie ludności, uprawnionej do zaopatrzenia, pozwolenia na odbiór ziemniaków, zapłaconych w filii P. C. Z. wprost od producenta.

Dla zaopatrzenia ludności miejskiej we wczesne ziemniaki stołowe wolno producentowi aż do końca miesiąca sierpnia dowozić je na targi miejskie i sprzedawać je wprost konsumentom, z wykluczeniem pośredników. Ilość ziemniaków w ten sposób sprzedanych nie może przenosić 10% ogólnej ilości ziemniaków wyprodukowanych przez danego producenta.

§ 10. Przeróbka ziemniaków w celach przemysłowych.

Przeróbka ziemniaków w celach przemysłowych dozwoloną jest tylko za pisemnem zezwoleniem, udzielonem danemu przedsiębiorstwu przez c. i k. J. G. W.

Podania o udzielenie takiego zezwolenia należy wnosić tylko w razie wezwania przedsiębiorców osobnemi ogłoszeniami.

Na pokrycie zapotrzebowania ziemniaków dla przeróbki w celach przemysłowych może P.C.Z.:

a) pozostawić producentowi, będącemu równocześnie właścicielem przedsiębiorstwa przerabiającego ziemniaki, ziemniaki przeznaczone do oddania:

b) zezwolić na odbiór tychże wprost u producentów, za pobraniem należnej zapłaty,

c) dostarczyć tychże ze swych zapasów.

§ 11. Ceny sprzedażne ziemniaków.

Ceny po których P.C.Z. winna sprzedawać ziemniaki ustalone zostaną osobnem zarządzeniem.

§ 12. Środki kontrolne, przymusowe i karne.

Postanowienia i pouczenia zawarte w § 17, 18 i 19 zarządzeń wykonawczych w sprawie obrotu zbożem (W. S. 78600) znajdują odpowiednie zastosowanie także dla zarządzeń w sprawie obrotu ziemniakami.

6.

Zajęcie nasion roślin oleistych.

Na podstawie rozp. z dnia 22. czerwca 1917 Dz. rozp. Nr. 57. wzgl. rozp. z dnia 11. czerwca 1916 Dz. rozp. Nr. 61. dotycz. zużytkowania zbiorów rolnych. zarządza się co następuje:

§ 1. Zajęcie.

Nasiona roślin oleistych wszelkiego rodzaju (mak, rzepak, siemię lniane i konopne, nasiona gor-

czycy i lnianki), pochodzące ze zbioru roku 1917, oraz wszelkie resztki tych nasion, pozostałe z roku poprzedniego, zajmuje się na rzecz Zarządu wojskowego.

§ 2. Skutki zajęcia.

Następstwem zajęcia jest, że przeróbka, zużytkowanie na żywność i karmę, jakoteż sprzedaż wzgl. kupno płodów jest zakazane, o ile w tym rozporządzeniu lub osobnych przepisach nie zostaną wydane inne zarządzenia.

Interesa zawarte wbrew temu zakazowi są nieważne, również jak i umowy, zawarte przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia (§ 11 i 12 rozp. z dnia 11. czerwca 1916 roku Nr. 61. Dz. rozp.).

§ 3. Wyjątki.

Zajęciu nie podlega nasienie potrzebne producentowi do siewu w jego własnym gospodarstwie, a to w ilości:

10 kg. na morgę rzepaku, lnianki i gorczycy
6 „ „ maku
80 „ „ lnu i konopi.

Za podstawę obliczenia i zapotrzebowania służy powierzchnia wzięta tego roku pod uprawę. O pozostawieniu większych ilości nasienia rozstrzygnie na prośbę producenta Zarząd wojskowy.

§ 4. Obowiązek zgłoszenia.

Właściciel produktów, zajętych na podstawie § 1., jest obowiązany na wezwanie komendy powiatowej lub organów do tego postawionych zgłosić zapasy takich produktów z podaniem ilości, rodzaju i miejsca przechowania.

§ 5. Obowiązek odstawy.

Producent obowiązany jest odstawić wszelkie zapasy zajęte na mocy § 1. do miejsc odbioru, wyznaczonych przez komendę powiatową.

Odbioru uskutecznią przeznaczone do tego organa komendy powiatowej.

§ 6. Ceny odbioru.

Za nasiona roślin oleistych, dostarczone dobrowolnie przez producenta ustanawia się następujące ceny:

Mak . . .	200 K–
Rzepak ozimy i letni .	115 K–
Siemię lniane . .	115 K–
Siemię konopne . .	115 K–
Nasienie gorczycy .	115 K–
Nasienie lnianki . .	80 K–

Ceny powyższe rozumieją się za 100 kg. netto, loco magazyn odbioru i odnoszą się do towaru dobrego, suchego, czystego, w przeciętnej jakości zwykłej w obrębię c. i k. Jen. Gub. Wojsk. W razie gorszej jakości cena ulega obniżeniu, które jednak przy towarze zdatnym do przeróbki nie może przenosić 20% ceny odbioru.

Powyższe postanowienia co do cen nie naruszają umów, zawartych między komendami a producentami w sprawie uprawy i odstawy roślin oleistych, oraz warunków, dotyczących odbioru i ceny, w tychże umowach zawartych.

§ 7. Przeróbka nabytych zapasów.

Puszczenie w ruch przedsiębiorstw przemysłowych, przerabiających nasiona roślin oleistych, wymienionych w § 1, dozwolono jest tylko za pisemnem zezwoleniem c. i k. Gubernii wojsk.

Przedsiębiorstwa, które takiego zezwolenia nie posiadają, winne być zamknięte.

§ 8. Środki przymusowe.

Jeśli właściciel produktów, zajętych na mocy § 1., nie spełnia obowiązku odstawy tychże lub nie posiada środków potrzebnych do wykonania młocki wzgl. odstawy, w takim razie może komenda powiatowa dla przeprowadzenia młocki wzgl. odstawy w drodze przymusowej przydzielić przymusowo siły robocze w myśl § 4. rozporządzenia wodza armii z dnia 3. czerwca 1916 r. Nr. 54 Dz. rozp., dotyczącego robót przy uprawie pól i żniwach. Jeśli z powodu niewypełnienia obowiązku dostawy zostanie zarządzoną dostawa w drodze przymusowej, mogą ceny odbioru, unormowane w § 6., być obniżone aż do połowy.

§ 9. Postanowienia karne.

Przekroczenia powyższego rozporządzenia lub przepisów wydanych na ich podstawie, karane

będą karami pieniężnemi oraz aresztem, przewidzianemi w § 10, rozp. z dnia 11. czerwca 1916 r. Dz. rozp. Nr. 61. dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych przyczem do dochodzenia i karania czynów karygodnych oznaczonych tym rozp., powołany jest w myśl § 4. rozp. z dnia 21. lutego 1917 r. Nr. 29. dotyczącego środków karnych przeciw podbijaniu cen i naruszeniu obowiązków dostawy, sąd Komendy powiatowej w postępowaniu polowem.

§ 10. Wejście w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Bliższe postanowienia dla powiatu opatowskiego.

Do § 5. Tymczasowo wyznaczony jest do przyjmowania zbiorów roślin oleistych dla całego powiatu magazyn w Ostrowcu, później otwarte będą także inne magazyny.

Termin odstawy naznacza się:

dla rzepaku zimowego	do 1. września,
dla rzepaku letniego, gorczycy i lnu	do 1. października
dla maku i konopi	do 15. października b. r.

Do § 6. Rolnicy, którzy już przedtem zawarli dobrowolne umowy z komendą, dostaną ceny wyższe, mianowicie:

za rzepak zimowy, letni, gorczycę len i konopie . .	150 koron
za mak	250 „
za lniankę . . .	100 „
za pszennak	90 „

licząc zawsze za 1 cetnar metryczny.

Chcąc jej udostępnić dla większej liczby małych producentów, postanawia c. i k. Jen. Gubernatorstwo wojskowe, że ci rolnicy, którzy jeszcze do dnia 15. sierpnia b. r. zawrą dobrowolne umowy z komendą (Oddziałem rolniczym) na dostawę tegorocznego plonu roślin oleistych, będą mieli przyznane wymienione wyższe ceny. Korzystniej zatem będzie dla wszystkich przystąpić do dobrowolnej umowy z komendą. Po formularze umów mają się zgłosić naczelnicy gmin jak najprędzej do Oddziału rolniczego w Opatowie.

7.

Rozporządzenie

c. i k. Wojskowego Jeneralnego Gubernatorstwa z dnia 4-go lipca 1917 r., dotyczącego obrotu towarami żelaznymi.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 4. lipca 1917 r., Nr. 61. Dz. rozp., dotyczącego zaopatrzenia ludności w niezbędne artykuły, zarządza się, co następuje:

§ 1. Znaczenie regulacyi obrotu.

Każdą zmianę właściwości (przeróbkę) i wszelką sprzadaż materyałów żelaznych wymienionych w § 3., uzależnia się od pozwolenia Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego (Centrali surowców).

§ 2. Cel uregulowania obrotu i urząd wykonawczy.

Uregulowanie obrotu ma na celu zużytkowanie zapasów żelaza, które się znajdują na austro-węg obszarze administracyjnym w Polsce i tu będą wyprodukowane, w pierwszym rzędzie dla celów wojskowych, tudzież innych celów publicznych, następnie na pokrycie pilnego zapotrzebowania ludności w szczególności w gospodarstwie rolnem, aprowizacyi i t. p.

Regulacyę obrotu przeprowadzi, stosownie do postanowień niniejszego rozporządzenia, Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe (Centrala surowców) w porozumieniu z Wojskowym Urzędem górniczym w Dąbrowie.

§ 3. Materyały żelazne, których obrót się reguluje.

Niniejszym rozporządzeniem reguluje się obrót wszystkich rodzajów żelaza, tudzież towarów z żelaza, które przeznaczone są na sprzedaż lub do dalszej przeróbki, albo które ze względu na swoją właściwość i ilość do tego się nadają, a w szczególności:

1. żelazo surowe wszelkiego rodzaju,

2. pół-fabrykaty (kloce, krągłaki, rygle i t. d.),

3. żelazo walcowane wszelkiego rodzaju, blachy grube i cienkie, progi, rury, drut walcowany i ciągnięty,

4. towary z żelaza lanego, kutego albo stali,

5. stal specyalna i narzędziowa,

6. stopy żelaza jak mangan żelaza, ferrosilicium, żelazo zwierciadłowe i t. d.,

7. stare żelazo, niezależnie od zajęcia zarządzonego rozporządzeniem z dnia 4-go lipca 1917 r., Nr. 63 Dz. rozp.

Rozporządzeniu temu nie podlegają takie towary z żelaza, które jako narzędzia przemysłowe lub gospodarcze trwale są wbudowane lub jako takie są w użytku, albo które z powodu swej właściwości i ilości nie nadają się do dalszej przeróbki lub przemysłowej szrzedaży.

§ 4. Osoby i przemysły, których niniejsze rozporządzenie dotyczy.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia dotyczą wszystkich osób i przedsiębiorstw, które posiadają lub przechowują żelazo i towary żelazne w rodzaju wymienionych w § 3., a w szczególności:

1. fabrykantów żelaza (huty, stalownie i walcownie),

2. przerabiających żelazo, (fabryki maszyn odlewarnie, fabryki drutu, fabryki łańcuchów, przedsiębiorstwa przerabiające żelazo jak kowale ślusarze, blacharze i t. p.),

3. handlarzy żelazem,

4. posiadaczy i przechowawców starego żelaza.

Postanowieniom niniejszego rozporządzenia podlegają posiadacze i przechowawcy żelaza i towarów żelaznych nawet wówczas, gdy swego dawnego przemysłu jako wytwórcy, przetworcy lub handlarze obecnie nie wykonywują.

Postanowieniom tego rozporządzenia podlegają również publiczne urzędy, które ze względu na prowadzone lub zarządzane przez nie przedsiębiorstwo przemysłowe, uważać należy za posiadaczy lub przechowawców żelaza.

Własne zapotrzebowanie wojskowej kolei północnej i wojskowego urzędu górniczego w Dąbrowie, unormuje się osobnymi przepisami.

§ 5. Zgłoszenie zapasów.

Do dnia 1-go września 1917 r. mają, wszyscy, których niniejsze rozporządzenie dotyczy (§ 4), zgłosić Jeneralnemu Gubernatorstwu wojskowemu (Centrali surowców) swoje zapasy według stanu z dnia 15-go sierpnia 1917 r., przy użyciu przepisanego formularza wzór A*), a to za pośrednictwem właściwej Komendy powiatowej; przedsiębiorstwa natomiast, podlegające wojskowemu urzędowi górniczemu w Dąbrowie za pośrednictwem tego urzędu górniczego.

W pszyszłości należy nowe wykazy zapasów przekładać w sposób powyżej przepisany po upływie każdego miesiąca, jednakże tylko w tym wypadku jeżeli w przeciągu tego czasu zapasy uległy zmianie. Centrala surowców może dla poszczególnych przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, podlegających niniejszemu rozporządzeniu, wyznaczyć inne terminy do przekładania wykazu zapasów,

Posiadacze lub przechowawcy żelaza, których zapas żelaza lub towarów żelaznych nie przewyższa 500 kg., są wolni od obowiązku zgłaszania zapasów.

§ 6. Uwolnienie żelaza z pod ograniczeń obrotu dla celów przeróbki lub sprzedaży.

Osoby, podlegające niniejszemu rozporządzeniu (§ 4.), któreby miały zamiar; znajdujące się w ich posiadaniu lub przechowaniu zapasy żelaza lub towary z żelaza przerobić lub sprzedać, winne prosić Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe (Centralę surowców) przy użyciu formularza według załączonego wzoru B, o zwolnienie odnośnych materyałów z pod ograniczeń obrotu, oraz podać zamówienie, dotyczące przeróbki (sprzedaży). Centrala surowców rozstrzyga według zasad określonych w § 2. Tylko na tej podstawie zwolnione towary wolno przerabiać (sprzedawać). Centrala surowców może w wypadkach, w których pozwoliła jednemu przedsiębiorstwu na wykonanie większej ilości zamówień (sprzedaży), przepisać porządek ich wykonania.

Jeżeli wykonanie dozwolonego zamówienia (sprzedaż) połączone jest z przewozem, wówczas Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe (Centrala surowców) albo komenda powiatowa miejsca składu wystawi na podstawie karty zwolnienia na celów prze-

*) Formularze wspomniane w niniejszym rozporządzeniu nabywać można w Komendach powiatowych, w wojskowym urzędzie górniczym w Dąbrowie i w wojskowych zarządach górniczych podległych temu urzędowi.

róbki lub sprzedaży wymagane według § 2. rozporządzenia z dnia 25-go stycznia 1917 r., Nr. 16. Dp. rozp. — „karty na przewóz“.

§ 7. Przydział surowca, znajdującego się w posiadaniu osób trzecich, zakładom przerabiającym żelazo.

Zakładom przemysłowym i handlowym, podlegającym postanowieniom niniejszego rozporządzenia, które wskutek zamówień lub zamierzonych prac, proszą o zwolnienie z pod ograniczeń surowca, znajdującego się w posiadaniu osób trzecich w celu nabycia go (formularz B), zezwoli Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe (Centrala surowców) na zakupno tylko pod warunkiem, że się uzyska pozwolenie na wykonanie odnośnego zamówienia i że dotyczący surowiec nie jest potrzebnym dla ważniejszych lub pilniejszych celów. Prośbę tę winno poprzedzić porozumienie proszącego z posiadaczem co do ceny i t. p. Jeżeli porozumienie nie dojdzie do skutku, wtedy można postąpić według postanowień §§ 5 i 6. rozporządzenia z dnia 4-go lipca 1917 r., Nr. 61. Dz. rozp.

Tym firmom, które wykażą się zamówieniami w myśl § 2., lub które zamierzają wykonać tego rodzaju roboty, sprzeda Jeneralne Gubernatorstwo wojskowe (Centrala surowców) na ich prośbę (formularz B) surowiec, a to w miarę własnych zapasów i rozporządzalnych środków. Ustalenie ceny pozostawia się w tym wypadku swobodnemu porozumieniu pomiędzy kupującym a tą c. i k. władzą wojskową, która rozporządza dotyczącym surowcem.

§ 8. Rozporządzalny kontyngent miesięczny.

Centrala surowców zwolni z pod ograniczeń obrotu dla każdego przedsiębiorstwa, na prośbę wniesioną na formularzu B, pewien miesięczny kontyngent surowca, z którego mniejsze bieżące zamówienia o wadze żelaza do 500 kg. (żelaznych części składowych towaru) wówczas bez poprzedniej prośby i jedynie tylko za dodatkowem wykazaniem wykonania zamówienia te będzie można uskutecznić, jeżeli zamówienia będą odpowiadały przepisom § 2. niniejszego rozporządzenia o użyciu znajdujących się zapasów żelaza.

Przy drugiej prośbie tego rodzaju i wszystkich dalszych, należy wraz z prośbą przedłożyć sumaryczny wykaz zamówień wykonanych z kontyngentu w poprzednim miesiącu.

Na czas między pojawieniem się niniejszego rozporządzenia a przyznaniem pierwszego kontyngentu miesięcznego, uwalnia się z pod zajęcia dla każdego zakładu handlowego i przemysłowego dla celów dalszego ich prowadzenia 15% z tych zapasów żelaza i towarów żelaznych, jakie posiadają na składzie.

§ 9. Wstrzymanie wydawania rozporządzalnego miesięcznego kontyngentu.

Jeżeli przedsiębiorstwo przemysłowe lub handlowe, podlegające przepisom niniejszego rozporządzenia przyznany mu po myśli § 8. do własnej dyspozycyi miesięczny kontyngent na mniejsze zamówienia zużywa wbrew postanowieniom § 2., wówczas niezależnie od skutków karnych, przewidzianych w § 17., nie otrzyma nadal miesięcznego kontyngentu.

§ 10. Ułatwienia dla drobnego handlu.

Osobom, trudniącym się drobną sprzedażą żelaza i towarów żelaznych w sposób zarobkowy, pozwoli się na prośbę, którą należy wnieść równocześnie ze zgłoszeniem zapasów (§ 5.), na sprzedaż bez ograniczeń lub też w ramach miesięcznego kontyngentu.

§ 11. Zgłoszenie dawnych zamówień.

O pozwolenie na dopełnienie umów o dostawę, zawartych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, należy prosić równocześnie z pierwszem zgłoszeniem zapasów (formularz B).

§ 12. Użycie materyałów żelaznych zwolnionych z pod ograniczeń obrotu stosownie do przeznaczenia.

Materyały żelazne, które pozostawiono do dyspozycyi lub nabyto na podstawie pozwolenia Centrali surowców, mogą być użyte tylko do celów podanych w prośbie o zwolnienie z pod ograniczeń obrotu. Dla innych celów, aniżeli podane, można ich użyć jedynie za pozwoleniem Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego (Centrali sórowców).

§ 13. Nieważne umowy o dostawę.

Umowy o dostawę zawarte wbrew postanowieniom niniejszego rozporządzenia, są nieważne.

§ 14. Obowiązek przedkładania wykazów i prowadzenia ksiąg.

Każde przedsiębiorstwo handlowe i przemysłowe (§ 4.) obowiązane jest udzielać Centrali surowców wyjaśnień, potrzebnych do spełnienia jej zadań,

tudzież przedkładać wykazy, których Centrala surowców w tym celu zażąda. Każde z tych przedsiębiorstw obowiązane jest prowadzić należycie księgi składowe i przedłożyć jej na żądanie.

Upełnomocnionym przez Centralę surowców funkcyonaryuszom przysługuje nieograniczone prawo wglądu i kontroli nad wszystkiemi odnośnemi przedsiębiorstwami przemysłowemi i handlowemi.

§ 15. Współudziałanie komisyi przemysłowców i handlarzy żelazem.

Dla przeprowadzenia określonej niniejszym rozporządzeniem regulacyi obrotu, przydzieli się Centrali surowców komisyę, złożoną z przemysłowców i handlarzy żelazem. Zadaniem tej komisyi będzie wspierać Centralę surowców radą we wszystkich kwestyach związanych z zastosowaniem tego rozporządzenia i pomagać jej przy szczegółowem wykonaniu zadań oznaczonych w §§ 5—9 o ile wykonanie tych zadań Centrala surowców komisyi przekaże.

Komisyę złożoną z 6-ciu członków mianuje Jenerał-Gubernator wojskowy, z których 3-ch członków przedstawia Komitet techniczny przy Jeneralnem Gubernatorstwie wojskowem, 3-ch zaś Centrala surowców.

Organa komisyi, opatrzone w urzędową legitymacyę, spełniają powierzone im agendy, jako urzędnicy honorowi.

§ 16. Sprowadzenie żalaza z austro-węgierskiej Monarchii.

Wszystkie prośby o pozwolenie na sprowadzenie żelaza z austro- węgierskiej Monarchii, winne urzędy jak i osoby prywatne, z wyjątkiem Komendy c. i k. wojskowej kolei północnej i c. i k. wojskowego urzędu górniczego w Dąbrowie, przekładać Jeneralnemu Gubernatorstwu wojskowemu (Centrali surowców) do zbadania i zaopiniowania.

§ 17. Postanowienia i postępowanie karne.

Przekroczający postanowienia niniejszego rozporządzenia, a w szczególności ten:

1. kto zaniecha zgłoszenia (§ 5.), albo zgłoszenie fałszywie sporządza,

2. kto zażądane od niego wyjaśnienia lub wykazy fałszywie sporządza (§ 14.),

3. kto żelazo lub towary żelazne bez upoważnienia, wbrew postanowieniom niniejszego rozporządzenia, przerabia lub sprzedaje — karany będzie przez właściwą Komendę powiatową, według § 9. rozporządzenia z dnia 4-go lipca 1917 r., Nr. 61. Dz. rozp., grzywną do dziesięciu tysięcy koron lub aresztem do sześciu miesięcy.

Obok kary można orzec utratę zapasów, które są przedmiotem orzeczenia karnego.

Utratę zatajonych zapasów (§ 5.) orzeka się także, jeżeli nie można wdrożyć dochodzenia karnego.

§ 18. Wejście w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

8.

Zakupno owoców.

Prawo zakupu owoców w tutejszym powiecie dla Jen. Gub. wojsk. posiada jedynie firma Dichter i Blumenthal w Lublinie.

W powiatach położonych na wschodnim brzegu Wisły takież prawo posiada właściciel dóbr Tadeusz Przyłuski.

Pośrednicy, którymi obaj wyżej wymienieni kontrahenci się posługują zaopatrzeni są w legitymacye, które muszą okazać na żądanie każdego sprzedającego owoce.

9.

Zbieranie łuszczyn rozmaitych strączkowych nasion.

(W myśl rozp. M. G. G. L. Nr. 15442/17.).

Wiadomo że łuszczyny rozmaitych owoców strączkowych, przedewszystkiem grochu, bobu, soczewicy i groszku leśnego, zawierają znaczną ilość środków pożywczych, które mogą w pewnej mierze zastąpić brak paszy zwyczajnej.

Zarząd wojskowy zamierza wobec tego skupywać łuszczyny wymienionych roślin strączkowych.

Wzywa się przeto producentów, którzy posiadają pewne zapasy łuszczyn strączkowych także razem z łodygami w stanie suchym, by zgłosili je niezwłocznie w Oddziele rolniczym c. i k. Komendy powiatowej.

10.

Zbiór korzeni perzu.

(W myśl rozp. M.G.G. Nr. 19421/17.).

Z powodu przewidzianego w przyszłości niedostatku paszy, zbiór odpowiednich zastępczych środków takowej, ma wielkie znaczenie. Ponieważ

przeważna część naturalnej twardej paszy będzie odebrana koniom, gdyż tego wymagają dane warunki; dlatego koniecznie trzeba się starać o pożywne środki paszy.

Prócz otrąb szczególnie pożywne znaczenie mają korzenie perzu ponieważ tenże chwast jest w polu szkodliwym, to też zbiór jego ma nawet podwójne znaczenie.

Po kilku doświadczeniach, zrobionych w ostatnich miesiącach udowodniono, że perz jest bardzo pożywnym środkiem paszy. Co do wartości, to perz należycie używany ma takie same znaczenie, jak najlepsze otręby, a w niektórych wypadkach jeżeli dobrze oczyszczony (bez ziemi i piasku) prawie jak owies.

Perz najlepiej się czyści na młocarni lub cepami, ale musi być zupełnie suchy. Po wymłóceniu należy go gruntownie wymyć, później zaś dobrze wysuszyć. Myć można nie tylko w płynącej wodzie, ale także innym sposobem mianowicie; podczas deszczu rozkłada się perz cienkiemi warstwami na równie ułożonych deskach lub plecienkach z chróstu i tym sposobem sam się oczyszcza. Takie próby, przeprowadzone na małą skalę wykazały bardzo dobry rezultat.

Wzywa się przeto ludność aby zbierała jak najwięcej korzeni perzu i oddawała tylko w stanie czystym (gdyż w małej ilości daje się lepiej oczyścić). Perz przyjmuje Oddział rolniczy c. i k. Komendy powiatowej w Opatowie w magazynach w Ostrowcu w Opatowie po cenie następującej: 1 cetnar metryczny dobrze oczyszczony po 15 koron, zaś nieoczyszczony po Kr. 7.50 (T. jest połowie ceny). Każdy powinien się starać zebrać jak najwięcej i w jak najkrótszym czasie, aby zaradzić klęsce tegorocznych nieurodzajów.

11.

Unieważnienie legitymacyj upoważniających do zakupna produktów rolniczych.

(W myśl rozp. Jen. Gub. wojsk W. S. Nr. 78580 z 17. lipca 1917.).

Z dniem 15. lipca 1917 podejmują swe czynności Polska Centrala Zbożowa i Polska Centrala Rolnicza obejmujące kupno i dostawę zboża, owoców strączkowych, kartofli oraz innych nasion pochodzących ze zbioru 1917 roku.

Wszelkie legitymacye upoważniające do zakupna wydane przez Inspektorat gospodarczy lub Komendę powiatową są z tym dniem nieważne. Prócz odnośnych Centrali nikt inny nie ma prawa kupować wyż wymienionych produktów ani dla celów handlowych ani też na własny użytek.

12.

Godziny urzędowe w Kasie.

Godziny urzędowe w Kasie c. i k. Komendy powiatowej:

w dnie powszednie od 9 — 12 rano
i od 3 — 5 po południu.
W niedziele zaś i święta od 9 — 11 rano.

Osoby interesowane, które jawią się po zatemi godzinami nie będą przyjmowane

13.

Obwieszczenie.

Z dniem 15. czerwca 1917 r. przeniesiono Urząd paszportowy z Sandomierza napowrót do Rozwadowa.

14.

Kurs rubla.

Z dniem 1. sierpnia b. r. kurs przerachowania rubla w całej okupacyi austryjackiej wynosi za 100 rubli 300 koron.

15.

Dopuszczenie języka polskiego

w obrocie pocztowym Lubelskiego Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego z Jeneralnem Gubernatorstwem Wsrszawskiem.

W obrocie pocztowym Lubelskiego Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego z Jeneralnem Gubernatorstwem Warszawskiem dopuszczony jest odtąd język polski we wszystkich rodzajach przesyłek poczty listowej (listy, kartki pocztowe, druki, gazety i próbki towarowe).

Listy zawierać mogą najwyżej cztery stronice w ósemce lub dwie w czwórce, kartki pocztowe najwyżej 12 wierszy pisma wzdłuż iub 8 wszrez kartki.

16.

Przez Sąd wojskowy c. i k. Komendy powiatowej zasądzeni zostali:

A) za podbijanie cen:

L. B.	Imię i nazwisko	miejsce zamieszkania	Kara
1.	Johann Lipiec	Paprocice gm. Łagów	600 K względnie 6 tygodni aresztu.
2.	Moszek Lermann	Opatów	150 K względnie 15 dni aresztu.
3.	Lipa Rosenzweig	Ostrowiec	1 rok ciężkiego więzienia.
4.	Bolesław Kołtun	„	
5.	Kazimierz Leśkiewicz	„	
6.	Izrael Boruch Krongold	„	1500 K wzgl. 5 miesiące aresztu garnizonowego.
7.	Chil Zuckerfein	„	900 K wzgl. 3 miesiące aresztu garnizonowego.
8.	Leibusch Bärman	„	2 miesiące garnizonowego aresztu.
9.	Wadie Bärman	„	2 „ „
10.	Selman Judka Borenstein	„	3 „ „
11.	Leib Peisach Rużane	„	3 „ „

B) za przekroczenie Rozporządzenia Nr. 59/17 wzgl. 60/17 Jen. Gub. wojsk. (nieuprawniony obrót zbożem i przetworami młynarskimi).

L. B.	Imię i nazwisko	miejsce zamieszkania	K a r a
1.	Eisig Friedmann	Ostrowiec	1500 K wzgl. 5 tygodni aresztu.
2.	Izrael Hofrad	„	„ „
3	Moszek Zytrynbaum	Goździelin gm. Bodzechów	1000 K wzgl. 1 miesiąc aresztu.
4.	Icek Kudłowicz	Ostrowiec	1000 K wzgl. 6 tygodni aresztu.
5.	Josek Sajfmann	Lagów	1200 K wzgl. 6 tygodni aresztu.
6.	Icek Königsberg	„	3 tygodnie aresztu.
7.	Froim Melmann	Ostrowiec	1500 K wzgl. 6 tygodni aresztu.
8.	Josek Recht	Opatów	200 K wzgl. 20 dni aresztu.
9.	Sura Arbus	„	„ „
10.	Ester Birnbaum	„	„ „
11.	Dawid Cukier	Ostrowiec	700 K wzgl. 1 miesiąc aresztu.

L. B.	Imię i nazwisko	miejsce zamieszkania	K a r a
12.	Józef Gottlieb	Ożarów	700 K wzgl. 1 miesiąc aresztu.
13.	Chiel Rotenberg	Bolesławów gm. Częstocice	2000 K wzgl. 3 miesiące aresztu.
14.	Szmul Zalcmann	Opatów	10 tygodni aresztu.
15.	Szlama Zalcmann	"	" "
16.	Stanisław Zernik	Jurkowice gm. Opatów	" "
17.	Herszel Rendel	Waśniów gm. Grzegorzowice	1000 K wzgl. 5 tygodni aresztu.
18.	Sender Pfeffer	Ostrowiec	1600 K wzgl. 2 miesiące aresztu.
19.	Icek Arbus	Opatów	1 miesiąc aresztu.

C. i k. Komendant powiatu:

FEHMEL, pułkownik w. r.